

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 marca 2014 roku

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący:	SSA Jerzy Skorupka
Sędziowie:	SA Edward Stelmasik (spr.) SA Robert Wróblewski
Protokolant:	Aldona Zięta

przy udziale prokuratora Prokuratury Apelacyjnej Grażyny Nowickiej

po rozpoznaniu w dniu 12 marca 2014 roku

sprawy **P. R. (1)**

oskarżonego z art. 280 § 2 k.k.

z powodu apelacji wniesionej przez oskarżonego

od wyroku Sądu Okręgowego w Opolu

z dnia 14 listopada 2013 roku, sygn. akt III K 105/13

I. zmienia zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonego P. R. (1) w ten sposób, że obniża wymierzoną mu karę do 1(jednego) roku pozbawienia wolności zaliczając na jej poczet okres tymczasowego aresztowania od dnia 28 maja 2013 roku do dnia 3 grudnia 2013 roku;

II. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje mocy;

III. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokata K. R. 600 zł tytułem kosztów nieopłaconej obrony z urzędu oskarżonego P. R. (1) w postępowaniu odwoławczym oraz 138 zł tytułem zwrotu podatku VAT;

IV. zwalnia oskarżonego P. R. (1) od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, w tym od opłaty za obie instancje, zaliczając je na rachunek Skarbu Państwa.

UZASADNIENIE

P. R. (1) został oskarżony o to, że : w dniu 28 maja 2013 r. w Z. przy ulicy (...), działając wspólnie i w porozumieniu z nieletnim, posługując się nożem poprzez przyłożenie go do brzucha M. S. oraz grożąc jego natychmiastowym użyciem – wbiciem w czoło, dokonał kradzieży telefonów komórkowych marki (...) o wartości 30 zł i N. A. o wartości 150 zł,

słuchawek do telefonu o wartości 10 zł, karty płatniczej wydanej przez (...) Bank (...) oraz pieniędzy w kwocie 20 zł, czym działał na szkodę M. S. – **tj. o przestępstwo z art. 280 § 2 k.k.**

Sąd Okręgowy w Opolu wyrokiem z dnia 14.11.2013 r. uznał tego oskarżonego za winnego zarzuconego czynu z tą zmianą, że zapis „słuchawek do telefonu o wartości 10 zł” zastąpił zapisem „dwu par słuchawek do telefonu o łącznej wartości 20 zł” i za to na podstawie art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 60 § 1 i § 6 pkt 2 k.k. oraz art. 46 § 1 k.k. wymierzył mu:

- karę 2 lat pozbawienia wolności z zaliczeniem na jej poczet tymczasowego aresztowania od 28.05.2013 r. do 14.11.2013 r.;

- środek karny w postaci zobowiązania do naprawienia szkody przez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego M. S. (III K 105/13).

Wyrok ten zaskarżył obrońca oskarżonego, zarzucając rażącą niewspółmierność kary wymierzonej temu oskarżonemu, wyrażającą się w niezastosowaniu wobec niego dobrodziejstwa z art. 69 k.k., chociaż dotychczasowa niekaralność oskarżonego oraz status młodocianego, uzasadniały wydanie orzeczenia o warunkowym zawieszeniu wykonania wymierzonej kary pozbawienia wolności.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Na wstępie stwierdzić należy, iż apelacja okazała się częściowo zasadna. Wprawdzie nie podzielono stanowiska obrońcy o istnieniu podstaw do zastosowania wobec oskarżonego dobrodziejstwa z art. 69 k.k., tym niemniej w następstwie rozpoznania przedmiotowego środka odwoławczego, dokonano korzystnej dla wymienionego sprawcy korekty zaskarżonego wyroku w zakresie wysokości wymierzonej mu kary. Na uzasadnienie swego stanowiska przedstawia Sąd Apelacyjny następujące argumenty.

1. W pierwszej kolejności należy odnieść się do wniosku skarżącego o zastosowanie wobec P. R. (1) instytucji warunkowego zawieszenia wykonania wymierzonej mu kary pozbawienia wolności. W tym zakresie nie traci Sąd Apelacyjny z pola widzenia faktu, że, z uwagi na wysokość orzeczonej kary, nie było przeszkód, by dobrodziejstwo z art. 69 k.k. wobec oskarżonego zastosować. Wymierzono mu bowiem karę 2 lat pozbawienia wolności. Sąd Okręgowy trafnie jednak uznał, że brak merytorycznych przesłanek, o jakich mowa w/w przepisie, by instytucję tę wobec P. R. (1) orzec. Argumenty przedstawione na stronie 7 uzasadnienia zaskarżonego wyroku są na tyle przekonujące, a przy tym pełne, że nie ma potrzeby uzupełnienia ich w niniejszym uzasadnieniu. Można jedynie zwrócić uwagę na fakt, że wobec oskarżonego stosowano w przeszłości rozmaite środki wychowawcze przewidziane wobec nieletniego i środki te, jak wskazuje niniejsza sprawa, okazały się nieskuteczne. Trafnie wobec tego uznał Sąd Okręgowy, że wobec P. R. winna być orzeczona bezwzględna kara pozbawienia wolności.

2. Stwierdzenie powyższe nie jest jednak równoznaczne z pełną akceptacją zaskarżonego wyroku. Sąd Okręgowy trafnie uznał, że są podstawy do wymierzenia temu sprawcy kary nadzwyczajnie złagodzonej. Uznano jednak, że konsekwencje zastosowania tej instytucji winny być dalej idące, niż to przyjęto w zaskarżonym wyroku. Przypomnieć bowiem należy takie okoliczności jak:

1) po pierwsze – fakt, że w chwili czynu P. R. (1) ukończył zaledwie 19 lat (urodził się (...)).

2) po drugie – napad rabunkowy nie miał drastycznego charakteru, gdyż sprawcy poprzestali na okazaniu pokrzywdzonemu noża, nie stosując wobec niego żadnych innych przejawów przemocy.

3) po trzecie – pokrzywdzonemu wyrządzono relatywnie niewielką szkodę, gdyż zabrano mu przedmioty o łącznej wartości 200 zł, przy czym odzyskał on mienie o wartości 180 zł.

4) po czwarte – przy ocenie stopnia demoralizacji oskarżonego nie można tracić z pola widzenia faktu, że zdecydowanie przeciwstawił się on sugestiom drugiego ze sprawców, który chciał zabrać pokrzywdzonemu także kurtkę.

5) po piąte wreszcie – przy oceni, jaka kara winna odnieść efekt wychowawczy wobec oskarżonego, a także w zakresie oddziaływania społecznego, nie jest obojętnym fakt dotychczasowej ponad 6 miesięcznej izolacji tego sprawcy w związku ze stosowanym wobec niego tymczasowym aresztowaniem (od 28 maja do 3 grudnia 2013 r. – k. 273).

W konsekwencji uznano, że cele kary, o jakich mowa w art. 54 k.k. zostaną osiągnięte przy wymierzeniu osk. P. R. za przypisany czyn kary roku pozbawienia wolności, stąd też stosowna korekta zaskarżonego wyroku.

Orzeczenie o kosztach sądowych za drugą instancję oparto na art. 624 § 1 k.k.